

Jan Jindra -jak to bylo...

Helsinky — předávání zlatých medailí po vítězství v olympijském závodě: čtyřky mužů s kormidelníkem

— To je omyl, že my jsme vlastně vytvořili veslařskou slávu Třeboně. Kdepak, měli jsme předchůdce, a dokonce domácí vzory. A Třeboň měla ve veslování slávu už ve třicátých letech, kdy se tu pořádala každoročně mezinárodní regata, a to byla událost pro celé jižní Čechy. V těch letech tu jezdila výborná čtyřka „bahňáků“, to byli rybáři — Koloušek, Neola, Kubal, Eremiáš a kormidelník Mann, kteří vyhráli i několik závodů. A doma měli konkurenci ve čtyřce „pivovarníků“, zaměstnanců pivovaru, v posádce Pupík, Prachař, Matuška a Perenský. A ještě tu byla čtyřka „studentů“, ve které strokoval tady pan ředitel Bystřický, spolu s Víthou, Tyrešem a Kaiseršatem. Tak ti všichni dobývali pro klubovou vlajku slávu už před okupací.

Po osvobození kralovala v klubu osma: K. a M. Mejtové, J. a Vl. Dudáčkové, J. a V. Tlachačové, Jan Zahradník a F. Žoček, kteří v roce 1948 dokonce vyhráli jubilejní 60. regatu ve Vídni! Tak vlastně náš klub nějakou tu slávu měl dříve, než jsme začali tahat vesly my.

Tehdy bylo všechno asi značně složitější než dnes, ač pro nás bylo všechno strašně jednoduché. Měli jsme totiž jeden společný zájem — veslovat! A proto možná dnes ti mladí, co se třesou na reprezentaci, nám ani neuvěří.

Tak z té posádky: K. Mejta, Havlis, Jindra, Lusk jezdil závodně o pár let dříve než my Karel Mejta. Ovšem ten s námi do lodě zasedl teprve když odešel na vojnu jeho brácha Mirek, řečený Pízis. Na toho, na Pízise, nesmíme zapomenout, protože to byl vlastně takový duchovní otec celé posádky, uměl veslovat a byl báječný kamarád. Ale tedy po pořádku. Oba Mejtové závodili už v roce 1947, já začínal roku 1949 a Lusk s Havlisem o rok později. Každý jsme však seděli v jiné posádce, naštěstí pro nás jsme začínali všichni od dorostu a dostali tam dobré základy. Poprvé jsme společně závodili v roce 1951, to jsme vyhráli mistrovství republiky v sestavě: Lusk (na háčku), Havlis, Jindra, M. Mejta, korm. F. Průcha. To byl náš první „vavřín“. A příští rok jsme se přeřadili — Standa Lusk šel na stroka za Mirka Mejtu, jeho nahradil Karel, jenomže na „háčku“. A v tomhle seskupení jsme vyhráli olympijské hry. Takže vlastně jsme toho moc před olympijskými hrami nevyzávodili. S tréninkem to však bylo jiné.

Když jsme si přislíbili, že to někam dotáhneme, byla situace: Mirek, tedy Pízis, měl v sobotu jako holič nejvíce práce. Stříhal — holil do deseti večer a tak to byl jediný den v týdnu, kdy jsme mohli chodit do kina. Na vodu jsme šli až když Pízis stáhl roletu, hodinu před půlnocí. Mělo to svůj půvab i nebezpečí — když svítil měsíček bylo všechno kouzelné, i to propocené tričko, ale jindy padla tma jako v pytli, a pak to bylo velké dobrodružství — jen nenajet někde na břeh! I to se nám jednou povedlo; to byl kalup doveslovat k plató! A stejně na „Ela, hop“ dvojka s háčkem zažek „babičky“ ani nevyzvedli, ve špičce bylo plno vody. Ovšem v ostatní dny v týdnu jsme jezdili sice večer, ale přece jen dříve.

Denní režim? Tak třeba můj. Doučoval jsem se ve Velenicích, každý den jsem vstával v půl čtvrté. Do loděnice jsem se dostal odpoledne kolem páté; tam byla povinnost učit mladší, to znamenalo čtyřikrát, pětkrát na vodu na kormidle, a někdy k osmé jsme se sešli s Pízisem, Standou a Jirkou. Denně jsme jezdili šest kilometrů, od jara do zimy. Nějakého „trenéra“ v dnešním pojetí jsme neměli, neexistovala literatura, ze které bychom se poučili. Honili jsme vesla i sebe, jak se dalo — to znamená, že vždy naplno, prostě makali jsme jako diví. Neměli jsme ponětí o nějaké formě, tréninkových cyklech, prostě byli jsme nevědomí. Možná, že to bylo štěstí, nemudrovali jsme, znali jsme jen jednu taktiku — teď do toho šlápnem!

A když už chceš vědět všechno, tak ti prozradím i to, co jsme nikdy na besedách a ani novinářům nepovídali. Z loděnice, v noci to bývalo vždy tak kolem deváté, celí zheblí a utrmácení, jsme se vždy zastavili „U hroznu“, tam nás šenkýř znal, obvykle mazal karty a my jsme si sami natočili černé pivo. Někdy i dvě — žízeň byla veliká a já věřím, že to byl úžasný opiát. Přiběhl jsem domů a honem do peřin. Spal jsem jako zabitej — škoda, že v půl čtvrté jsem vstával! Tak to byla naše všechna radost těch let — galej na rybníku, ty dvě čeray

„U hroznu“ a v sobotu navíc kino. Tancovačky jsme neznali a děvčata — no, na ta nebyl čas, potmě jsme přece veslovali!

Problém vyvstal teprve před olympijskými hrami. Nebylo možné nás do Helsink neposlat — byli jsme přece mistři republiky a vyhráli jsme i oba kvalifikační závody. A tak nás poslali do Moskvy s trenérem Františkem Bartákem. A vedl i naši přípravu před OH v Praze. V Moskvě jsme ztratili všechno, formu a pomalu i chuť k veslování. Najednou nám to nejezdilo, přitom tam byla konkurence i z ostatních „lido-demo“ a tak si z nás asi sovětští veslaři mnoho k vylepšení neodnesli. Barták byl a myslím, že je stále opravdový trenér — formát. Jistě že na nás viděl hodně chyb, vždyť jsme byli skoro „samorosty“, ale byl zkušený — nesnažil se nám nutit něco nového. Naopak, působil na nás blahodárně lidským přístupem, prostě zaměřil se na získání sebedůvěry, fyzickou, a to bylo něco pro nás. Když tělo unavíš a napumpuješ kondici — může vzít nervy čert! A tak nám ohromně ten první opravdový trenér pomohl a dodnes jsme mu vděční!

No a to byl celý zázrak z Helsink. O „babičce“ není třeba mluvit, byla trofej z pražského německého klubu Regata. S bráchou, s Vaškem, jsme ji dali ještě v zimě 1955—1956 generálku, dá se na ní závodit i dnes, ale naši mladí mají již loď novou, sláva „babičky“ dohasla.

Zimní příprava a životospráva? No, když Svět zamrzl, tak jsme obuli brusle, hrál se hokej, dvakrát týdně jsme chodili do Sokola, tam nás starý Formánek pořádně prohnal v tělocvičně, a my jsme si ještě navíc dávali činky a na rozloučenou zahráli „bosou“, fotbalík. Dvakrát jsem si tak zlomil palec na noze. A dvakrát týdně jsme běhali do Branné (8 km). Ovšem to všechno bylo podvědomé, bez plánu, bez vedení. Vlastně tedy z nás — a dělali jsme to dobrovolně, bez nucení a uvědoměle. Chtěli jsme něco dokázat. Jó, a také to bylo bez kalorného — čímž se dostávám k té životosprávě. Prostě — jedli jsme, co doma stůl dal, a dá se říci, že jsme jedli hodně. Jenomže mladé tělo rychleji všechno spaluje, nikdo nás nikdy nekontroloval, nikdo nám nikdy nic nepředepisoval. Záleželo na nás — ty dvě černý jsem přece přiznal. A vidíš — už je všechno pryč a nikdo z nás se na pivo nedal. Co nám asi scházelo byl — spánek! Bóže, jak nám se vždycky ráno chtělo spát!

Nejkrásnější vzpomínky? Bylo jich moc a pomalu z celého světa. Ty nejhezčí však patří sem, na náš Svět. To bylo moc krásný, když nás jako dorostence tady proháněl Karel Čížinský. Naši posádce říkali „Goliášové“, byli jsme samá ruka, samá noha, a jednou při závodě nás povzbuzoval kormidelník: „Tahejte, tahejte, dívá se na vás celá Evropa!“ A tak takové regaty, jaké tu bývaly, bych zase Třeboni i našemu veslařství přál!

JANEM JINDROU,

Z rozhovoru se zasloužilým mistrem sportu
otištěném v Čs. sportu 16. prosince 1968